

1000 MIGLIA > Volg de

rode pijl!

De Mille Miglia moet je een keer meegemaakt hebben. De drukte bij de start in Brescia, de vergezichten in midden Italië en de kermis op de Futa-pas, het is allemaal typisch Italië. Maar bovenal rijdt er een museum van 375 klassiekers langs je neus. En daar gaat het om!

De supermarkteigenaar van San Quirico d'Orcia kijkt ons vermoeid over zijn leesbril aan en zucht; er staat geen Mulder op zijn lijstje, noch Meijaard. Heten we misschien Ryan en zijn we Americano? Nee, we zijn hartstikke Ollandesi en we hebben een email ter bevestiging bij ons dat de kamer is gereserveerd onder de naam Mulder. Opnieuw een zucht en verontschuldigingen. Hij is alleen maar de tussenpersoon die de sleutels van de naastgelegen bed & breakfast beheert, moeten we begrijpen, maar hij zal signora uitbaatster even bellen om een en ander kort te sluiten. Italianen zijn praktisch en doorgaans aardig. Ze houden niet van problemen en dekken zich constant in om die te voorkomen. Zo ook deze grootgrutter... hij is alleen de boodschapper, ennuh: don't shoot the messenger. We nemen het meneer niet kwalijk en wachten op wat komen gaat. Een verhit debat in een bakelieten telefoonhoorn wordt gevolgd door de vraag of we zelf even aan het toestel willen komen. Signora uitbaatster blijkt ons een maandje later geboekt te hebben dan we afgesproken hadden, met als gevolg dat de B&B nu vol zit. Dispiace en mille veront-

schuldigheden, maar ja, kan gebeuren toch? Yep, kan gebeuren, maar wij staan nu wel met een grote kist fotospul, een koffer en een stevige trek zonder onderdak in zuid-Toscane. En we hebben geen zin om in de auto te pitten vannacht.

Genieten van een topevenement

San Quirico d'Orcia is een van de vele stadjes in zuid-Toscane die aangedaan worden door de Mille Miglia en wij hebben besloten de vrijdag na de start in Brescia direct door te rijden naar dit gruwelijk mooie deel van Italië om de karavaan op ons dooie akkertje op te kunnen pikken. Geen gekkaker over smalle en drukke binnenwegen om het hele circus te volgen maar rustig opwachten op geselecteerde plekken, dat is onze strategie. Genieten van een topevenement op heerlijke locaties in plaats van je zorgen maken dat er een of andere overenthousiaste Italiaan je portieren uit je auto rijdt. Tussen San Quirico en Radicofani heb je prachtige wegen over heuveltoppen en door het dal van de Orcia-rivier. Links en recht liggen kalenderlandschappen en opdrukken van pizzadozen. Vanuit dit deel volgen we dan de officiële route tot aan Buonconvento, pleisterplaats voor de hele meute om te

1000 MIGLIA >

lunchen. Als de deelnemers aan de bammietjes zitten, willen we doorrijden naar Greve in Chianti om vanaf dat punt min of meer mee te rijden naar Florence en vervolgens via de autostrada naar Barberino di Mugello, waar we nog een aardig plekje weten bij Cafaggiolo en op weg naar de Passo della Futa. Van daar willen we over de snelweg naar Maranello terug om de auto's te knippen bij de Ferrari fabriek en de stempelpost voor de Galleria Ferrari. Een drukke dag wacht ons dus morgen en daarom hadden we vooraf een kamer gereserveerd, want niets is zo vervelend als ontdekken dat een dorp vol zit als jij een hotel zoekt... Dan slaap je zo laat namelijk.

Er wordt geklopt op de winkeldeur en we zien een wat oudere maar elegante dame. Vriendelijk steekt ze haar hoofd om de deur en informeert of wij de stranieri zonder onderdak zijn? Ja. Bene, volgt u mij dan even, want de signora van de B&B heeft het opgelost. We blijven toch maar één nacht? Una notte? Ja, ook dat klopt. Mooi, dan kunnen we van haar vakantieappartement gebruik maken. Het is toch nog geen seizoen en als er niemand in zit verdient ze er ook niets aan. Dan is dus verhuur per nacht best aantrekkelijk. Zoals gezegd: Italianen zijn praktisch en aardig. Hier merk je dat de term "iemand in zijn sop gaar laten koken" niet in het vocabulaire voorkomt. Hoe dan ook zullen we een dak boven ons hoofd krijgen, ook al heeft de buurvrouw een onvergeeflijke fout gemaakt. Schuin aan de overkant wordt een dubbele deur van het slot gedraaid en stommelen we een trap op. Het appartement is don-

... "Italianen zijn behalve aardig ook nieuwsgierig, dus al gauw hebben we volop aanspraak"...

ker, maar schoon, en zodra we de luiken opengooien moeten we even slikken van het geweldige uitzicht. Wauw, dit is wat ze verstaan onder 'a room with a view'. In de verte ligt Pienza en nog verder ligt in het late middaglicht Montepulciano te stoven in de zon. De geiser wordt uit zijn winterslaap gehaald en met de vraag of we het zo wel denken te kunnen rooien wandelt onze redster de trap weer af. De sleutel kunnen we morgen weer achterlaten bij de supermarkt. Wij pakken uit en rijden een kwartiertje later relaxed richting Radiconfani over de Strada Provinciale Orcia-Socienna (SP53), de Strada Provinciale di Contignano (SP96) en de Strada Provinciale di Sarteano (SP478). Ruime uitzichten en mooie bochtencombinaties ontvooien zich voor onze neus. Morgenochtend wordt het leuk!

Inwendige mens

De inwendige mens is ondertussen behoorlijk oproerig aan het worden maar pizzeria's blijken in San Quirico dun gezaaid. Dit is typisch zo'n dorp dat de toeristen 'doen' op weg van Pienza naar het hoger gelegen Montalcino en viceversa. De Collegiata kerk met haar romaanse portalen is beroemd, maar verder stelt het stadje niet veel voor en met een uur heb je het wel gezien. Geen goede basis voor een florerend horecaparadijs, wel een sfeervol beeld. Min of meer tegenover ons appartement zit een pizzeria annex bar met een gigantische TV boven de deur en gezien de hoeveelheid autochtonen die vanaf een uur of zeven de deur plat lopen, gaan we er van uit dat dit the place to be moet zijn voor

een aperitivo en een pizza. Dat klopt. Zoals overal in Italië verzamelen de werklui zich na een lange dag voor een Aperol Spritz, een vino of een birra en wat knabbels om de dag door te nemen voor iedereen naar moeder de vrouw gaat. Wij sluiten ons graag aan bij deze goede traditie en pakken ook een borrel. Het is snel duidelijk dat we niet van hier zijn gezien onze uitspraak van de taal, maar Italianen zijn behalve aardig ook nieuwsgierig, dus al gauw hebben we volop aanspraak. Blijven we lang? Nee, morgen alweer weg. Oh wat jammer, want om een uur of tien komt de Mille Miglia langs, die missen we dan... Op onze opmerking dat we journalisten zijn die juist voor de Mille Miglia komen wordt met veel plezier gereageerd Ah, horen jullie bij de organisatie en moeten jullie de bordjes uitzetten? Nee, we werken voor een blad en maken een reportage! Oh nog beter! Zou het ook mogelijk zijn het dorp in het artikel te noemen?? Tussen de bedrijven door lezen we in de lokale krant dat het weer morgen beter belooft te zijn dan aanvankelijk verwacht. Na een korte wandeling door het doodstille dorp gaan we vroeg naar bed met een buik vol pizza en vino rosso, om de volgende morgen te ontwaken boven een dal vol nevel en een voorzichtig zonnetje dat steeds sterker wordt. We wippen nog even langs de bar aan de overkant voor een cappuccino en wensen de eigenaar een fijne dag en veel plezier bij het doorkomen van de Mille Miglia.

Plaatselijke liefhebbers

De weg blijkt bij meer mensen bekend en naarmate het uur nadert waarop de eerste auto's zullen passeren lopen de berm aardig vol met fotografen. Vooral plaatselijke liefhebbers die een geweldige aanleg hebben voor het onpraktisch parkeren van hun

1000 MIGLIA >

Fiat Punto, Ford Ka of Lancia Ypsilon. Achter mij is een enorme, lege parkeerplaats maar om de een of andere reden wil iedereen zijn auto nog op het modderige hoekje achter onze Peugeot kwijt. Als de eerste OM's, Bugatti's en Alfa's arriveren wordt er behalve gefotografeerd ook gejuichd. Het moet een geweldige ervaring voor de deelnemers zijn om 1600 kilometer lang half Italië doorgejuichd te worden! Als we het feest na een uur of twee voor gezien houden (de eerste teams moeten nu al wel aan de soep zitten), kunnen we keurig aanpakken achter een Mercedes 300SL en rijden we rustig maar vlot naar Buonconvento, waar de lokale hermandad vergeefs poogt orde in de chaos te scheppen: de deelnemende auto's rijden de weg op waar fans staan te kijken, terwijl ook het gewone verkeer er langs moet. Om dit alles nog eens extra gecompliceerd te maken dwarrelen allerlei autoclubs met de meest uiteenlopende sportwagens, oldtimers en leasebakken door deze puinhoop heen om 'het Mille Miglia gevoel' te ervaren. Met onze perssticker op de auto worden we rap doorgebonjourd en we geven even stevig gas.

Miester Bien!

Aangekomen in de buitenwijken van Siena blijkt het druk. Als we een verstopte rotonde naderen horen we een sirene en in mijn spiegels zie ik een politiebuisje aankomen. We maken plaats, net als iedereen om ons heen. Achter de politiebuisje rijdt een Alfa Giulietta van de Mille Miglia organisatie met het bord 'Apripista'

... "In Buonconvento poogt de lokale hermandad vergeefs om orde in de chaos te scheppen"...

op het dak. De stafauto die ongeveer een half uur vóór de eerste deelnemers zit! Ik besluit direct dat we Greve en de SR222 oftewel de Strada Chiantigiana dit jaar laten schieten en direct doorrijden naar de Mugello. We steken snel binnendoor naar de snelweg SS2 en daarna pakken we de A1 naar Barberino di Mugello, zodat we keurig op tijd de hele karavaan weer voorbij zien komen bij Cafaggiolo en een stuk verderop richting Futa pas. De weg naar boven is al een waar carnaval en we laten de pas verder voor wat die is. Nogmaals de A1 brengt ons naar Maranello, waar we tegen de avond de eerste auto's door de Ferrari fabriekspoort zien komen. Bij de stempeelpost voor de Galleria Ferrari stopt het klassieke verkeer soms even en wordt Rowan Atkinson in een BMW 328 Mille Miglia Roadster van harte toegejuichd "Miester Bien, Miester Bien!!!", net als Jochen Mass in een Mercedes 710 SS. Maar als wij zwaaien naar Jan Peter Balkenende en Gijs van Lennep in de State of Art Porsche 550 Speedster en vriendelijk knikken naar de familie van Oranje in een vergelijkbaar model volgt geen herkenning door het grote puiblviek. Gijs en onze ex-premier zijn blijkbaar wat minder bekend, ondanks Van Lenneps twee Le Mans-zeges en winst in de Targa Florio. Over het geheel genomen vinden we het eigenlijk best rustig in Maranello. Dit jaar is dé grote MM-Ferrari happening 25 kilometer verderop in Modena, bij de Fondazione Casa Enzo Ferrari, oftewel het geboortehuis van de goede man. Als gevolg daarvan is het in thuisbasis Maranello wat stiller. Dit geeft een prima gelegenheid om in Hotel Domus een

pizza te eten want ook daar is het nu rustig. We zwaaien om een uur of negen de passerende Mille Miglia deelnemers goede reis en gaan naar ons hotel. De eerste finishers in Brescia worden vanaf een uur of elf vanavond verwacht maar dat halen we niet meer. We hebben er een mooie route opzitten en kunnen tevreden naar bed. De Mille Miglia blijft toch ieder jaar iets bijzonders. Ook al wordt-ie nu alweer tientallen jaren als historische rally verreden, de deelnemers gaan er ieder jaar echt volle bak voor en het publiek eveneens. Als we op zondag even de e-mail checken, leren we dat de MM dit jaar gewonnen is door het echtpaar Giordano Mozzi en Stefania Biacca in een Aston Martin Le Mans uit 1933 met nummer 49.

Op maandagmorgen besluiten we de auto nog even door de lokale wasserette halen om het vele vuil van drie dagen Mille Miglia weg te spoelen. We hebben namelijk een afspraak bij een wijnboer en moeten nog even langs Lamborghini, bovendien willen we een beetje toonbaar zijn als we op donderdag via een tussenstop bij de Panini collectie naar Villa d'Este rijden voor het Concorso d'Eleganza op vrijdag en zaterdag. Een medewerker van de wasserette merkt op dat er wel heel veel troep van de auto afkomt onder de hogedrukspuit. Mij interesseert het wat minder of er een beetje vuil achter blijft, maar hij vindt dat de auto moet blinken: "Hé, uw auto moet wel weer mooi zijn als u verder rijdt Signore! Zeker met die sticker op de neus. En aangezien het verder niet druk is help ik u wel even". Zoals gezegd: "in je sop gaar koken" is een onbekend begrip in Italië. ○

